

Die Wolf en die Drie Bokkies

*Aangepas van 'Die Wolf en die Sewe Bokkies' deur die Broers Grimm
deur Tiffany Harzon*

Eens op 'n tyd was daar 'n ou moederbok met drie klein bokkies: ARman, ARon en MArgret.

Vroeg een oggend het die moederbok besluit om kos in die woud te gaan soek, haar kinders geroep en gesê: "My kinders, ek gaan vir ons kos in die woud soek. Pasop vir die wolf, want as julle hom inlaat, sal hy julle almal vir ontbyt eet."

"Maar hoe sal ons weet dit is hy, Mamma?" het die oudste, ARman, gevra. Sy het hom geantwoord: "Hy sal probeer om homself te vermom, maar julle sal hom uitken aan sy growwe stem en swart pote."

"Moenie bekommerd wees nie, Mamma," het die bokkies geantwoord. "Ons sal mekaar mooi oppas." Die moederbok het tevrede geblê en na die woud vertrek.

Nie lank daarna nie, het iemand aan die deur geklop en uitgeroep: "Maak oop die deur. Julle moeder is hier. Ek het lekkernye uit die woud gebring."

“Sy stem is baie grof en vreemd. Ek dink dit is dalk die wolf,” het MArgret vir haar sibbe gefluister.

“Ons sal nie die deur vir jou oopmaak nie,” het hulle geantwoord. “Jy is nie ons moeder nie. Sy het ’n sagte stem. Jy is die wolf!”

Toe het die wolf na ’n winkelier gegaan en vir homself ’n klein botteltjie heuning gekoop. Hy het dit opgeslurp om sy stem glad en sag te maak. Hy het teruggekeer, aan die huisdeur geklop en uitgeroep: “Maak oop die deur. Julle moeder is hier. Ek het vir ons almal lekkernye uit die woud gebring.”

ARon het onder die deur geloer en toe terug na sy sibbe gekyk: “Hy het swart pote. Ek dink nie dit is ons moeder nie.”

“Ons sal nie die deur vir jou oopmaak nie,” het hulle geantwoord. “Jy is nie ons moeder nie; jy het swart pote nes die vorige besoeker. Jy is die wolf!”

38 Toe het die wolf na ’n bakker gegaan en ’n sak meel gevra. Hy het sy pote in die sak gedruk en toe hy hulle uithaal was hulle sneeuwit. Hy het weer teruggegaan, aan die huisdeur geklop en uitgeroep: “Maak oop die deur. Julle moeder is hier. Ek het vir ons almal lekkernye uit die woud gebring.”

“Die stem is so glad, en pote so wit. Hoe kan dit nie ons moeder wees nie?” het ARman vir sy sibbe gevra.

Hulle het hom geglo en die deur oopgemaak, maar helaas, dit was nie hul moeder nie. Dit was die wolf.

Die bakkies was vreesbevange en het probeer weggkruip, maar die wolf het hulle gevind en hulle al drie heel ingesluk. Met ’n vol maag het die wolf vaak geword en besluit om langs die kaggel te gaan lê vir ’n kort oggendslapie. Toe die ou moederbok huis toe kom, het sy die wolf gevind waar hy diep slaap en het onmiddelik hulp gaan soek.

Die jagter, Richard Fuller, het tot die moederbok se redding gekom. Hy het die wolf dopgehou en, ná deeglike ondersoek, uitgeroep: “Ek is seker jou kinders is steeds lewendig! In die wolf se gierigheid het hy hulle heel ingesluk.”

Die jagter het ’n klein snytjie in die wolf se maag gemaak en ARman het sy kop uitgesteek, gevolg deur sy sibbe. Hulle het hul moeder omhels en die jagter vir sy hulp bedank.

Die moederbok het na haar kinders gedraai en gesê: “Gaan soek groot klippe om die wolf weer vol te maak terwyl hy slaap.”

Voordat die wolf kon wakker word, het die jagter en kinders soveel as moontlik klippe gedra en in sy maag gepak sodat die moederbok hom kon toewerk.

Hulle het vertrek en gewag dat die wolf wakker word. Toe die wolf ontwaak, het die klippe hom so dors gemaak dat hy na die put toe gegaan het om water te drink.

Maar helaas, die gemaal en gerammel van die klippe in sy maag was so ongemaklik dat hy uitgeroep het: “Wat grom en rol so in my maag? Ek het gedink dit was drie bakkies, maar dis groot klippe.”

Toe hy oor die put buig om ’n slukkie te kry, het hy gegly en in die water geval. Met al die klippe in sy maag kon hy glad nie swem nie, en hy het stadig na benede gesink. Die bakkies, hul moeder en die jagter was verheug.

Die moederbok het na haar kinders gedraai en gesê: “Sien julle, my kinders. Om na die verkeerde eienskappe te kyk, kan veroorsaak dat mens oordeelsfoute maak.”